

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **D. D.**, narozený dne X
státní příslušnost Gruzie
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. CPR-53681-3/ČJ-2024-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. CPR-53681-3/ČJ-2024-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024, č. j. KRPA-313239-13/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu tři roky, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Žalovaný neověřil, zda žalobce nemá i nadále legální pobyt na území Slovenské republiky. Uložené správní vyhoštění na dobu tří let je uloženo zjevně na nepřiměřeně dlouhou dobu. Správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den, tj. 4. 10. 2024, co bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, bylo vydáno napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na shora uvedené je tak evidentní, že žalovaný řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci.
4. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. do Gruzie. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu žalobce do Gruzie proto nelze vyloučit, že by mu v případě takového návratu do vlasti hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Žalobce se proto s ohledem na prokazatelně dlouhodobě špatnou politickou situaci v domovské vlasti důvodně obává případného návratu do Gruzie, když jeho bezpečné vycestování do této země původu reálně vůbec není možné.
5. Podle žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce též obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Dne 4. 10. 2024 byl správním orgánem I. stupně kontrolován cizinec gruzínské národnosti, který se prokázal biometrickým cestovním dokladem a již neplatným slovenským povolením k pobytu (platnost do 28. 10. 2023). Provedenou lustrací bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zjištěno, že cizinec nemá žádné platné vízum nebo oprávnění k pobytu. Správní orgán prostřednictvím Národního situačního centra pro ochranu hranic zjistil, že cizinec byl do 28. 10. 2023 držitelem přechodného pobytu na území Slovenska, o jehož prodloužení již nežádal. Z policejních evidencí bylo zjištěno, že cizinci bylo správním orgánem I. stupně v minulosti uloženo rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 pod č. j. KRPA-298333-14/ČJ-2019-000022-ZAM správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 2 let, se stanovenou lhůtou k vycestování do 15 dnů, během které cizinec požádal v České republice (dále jen „ČR“) o azyl, který mu nebyl přiznán. Po skončení azylového řízení byl cizinci vylepen výjezdní příkaz, s platností do 9. 2. 2022. Cizinec byl zaveden do evidence nežádoucích osob a označen za nežádoucí osobu, které má být odepřen vstup. Současně byl v souladu s čl. 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1861 ze dne 28. 11. 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006, vložen záznam vztahující se k cizinci i do Schengenského informačního systému. Vzhledem k tomu, že cizinec v době kontroly žádným jiným pobytovým či vízovým oprávněním nedisponoval, bylo dne 4. 10. 2024 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.

9. Cizinec do protokolu za přítomnosti tlumočníka uvedl, že původní rozhodnutí respektoval a po skončení azylového řízení v zimě 2021 vycestoval. Do ČR naposled přicestoval dne 2. 9. 2023, ale na letišti mu řekli, že nemůže vstoupit do Evropské unie. Zakoupil si tak letenku do Turecka, odkud dne 4. 9. 2023 přicestoval do Polska a poté do Bratislavy, kde pobýval po celou dobu. Do ČR přicestoval dne 3. 9. 2024 na návštěvu známých a vyřešit si pobytové oprávnění. Cizinec si byl vědom, že měl do 10. 2. 2024 zákaz vstupu do schengenského prostoru. Rovněž věděl, že k pobytu na území ČR potřebuje povolení, které neměl. Ke své osobě uvedl, že je svobodný, bezdětný. V případě vyhoštění se může bez problémů vrátit do Gruzie, kterou považuje za bezpečnou zemi, vlastní tam rodinný dům. Vycestuje dobrovolně, ve vlasti mu nic nehrozí.
10. Prvostupňové rozhodnutí konstatovalo naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Doba zákazu pobytu v délce tří let byla stanovena vzhledem k délce a závažnosti porušení předpisů. Nejedná se o první porušení právních předpisů cizincem, ale se správním orgánem spolupracoval, zároveň se však do neoprávněného pobytu dostal vlastním přičiněním.
11. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v rámci vedeného správního řízení bylo šetřením správního orgánu I. stupně jednoznačně doloženo a v napadeném rozhodnutí odůvodněno, že protiprávním jednáním, se cizinec skutečně dopustil opakovaně a vědomě porušení právních povinností, a za daných okolností je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené. Z jeho cestovního dokladu navíc vyplývá, že se dne 17. 8. 2023 nacházel na území ČR, kterou opustil přes hraniční přechod Praha - Ruzyně. Tedy v předmětný den cizinec současně mařil výkon správního rozhodnutí, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění. Cizinec byl na základě slovenského povolení k pobytu a v době jeho platnosti oprávněn k pobytu pouze na území Slovenské

republiky, nikoli na území ostatních členských států Evropské unie a smluvních států, neboť do 10. 2. 2024 byl veden v evidenci SIS II, jako nežádoucí cizinec. Dle jeho vyjádření v protokolu však jemu uložený zákaz vstupu nerespektoval a snažil se na území členských států Evropské unie vstoupit, aniž by k tomu byl oprávněn. Cizinec nebyl po skončení slovenského pobytu ani oprávněn legálně pobývat v Schengenském prostoru v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, po dobu 90 dnů během každého 180denního období, neboť v rozhodnou dobu (29. 10. 2023), byl stále veden v evidenci SIS II, jako nežádoucí. Dle čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 (Schengenský hraniční kodex), platí podmínka vstupu pro státní příslušníky třetích zemí, že „*nejdou osobami vedenými v SIS, jimž má být odepřen vstup*“. V daném případě tedy byla naplněna podmínka pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

13. Žalovaný dále uvedl, že doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Tato doba odpovídá charakteru a závažnosti protiprávního jednání cizince a s ohledem na neexistenci rodinných a soukromých vazeb cizince na území ČR je stanovení této doby v uvedeném ohledu opatřením přiměřeným ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona.
14. Žalovaný dále k odvolacím námitkám konstatoval, že správní spis odpověď slovenských orgánů obsahuje a správní orgán I. stupně z ní v řízení vycházel. Stejně tak i z výpovědi cizince lze seznat, že o prodloužení pobytového oprávnění na území Slovenska nežádal. Závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců je správný a správním spisem řádně doložený. Z provedené lustrace odvolacím orgánem bylo navíc zjištěno, že cizinec neplní jemu stanovenou povinnost se osobně hlásit každý čtvrtek v 09:30 hodin u správního orgánu I. stupně, a nadále tak porušuje právní předpisy.
15. Co se týče námitky cizince o nemožnosti návratu do své domovské země, žalovaný uzavřel, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování nebylo v řízení vyžadováno, neboť cizinec v řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě a svědčící o tom, že by mohl být v případě návratu vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. ČR dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu. V podaném odvolání pak cizinec neuvedl žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by mu v Gruzii hrozilo skutečné nebezpečí. Naopak v průběhu řízení v protokole tvrdil, že mu ve vlasti nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ani jiné vážné nebezpečí. Do Gruzie chtěl vycestovat dobrovolně a uvedl, že mu není známa žádná překážka nebo důvod, který by mu ve vycestování z území Evropské unie bránil, nebyl tak důvod si závazné stanovisko vyžadovat. S ohledem na to, že cizinec tvrzené nebezpečí vážné újmy v případě návratu do domovské země neprokázal jediným důkazem a zůstal u zcela obecných tvrzení, shledal odvolací orgán námitku ohledně nemožnosti vycestování nedůvodnou.

16. Ohledně námitky, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí do 7 dnů ode dne zahájení řízení, přičemž zákon nevylučuje rozhodnutí rychlejší. Efektivita rozhodování správního orgánu I. stupně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud jsou i v takto krátkém čase dodrženy všechny zákonné podmínky. Doba potřebná pro vydání rozhodnutí v délce 1 dne není u správního orgánu nikterak neobvyklá. Správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu se správním řádem, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Správní vyhoštění bylo dle názoru odvolacího orgánu vydáno v souladu s právními předpisy.
17. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, cizinec nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správního orgánu měl v tomto směru na mysli. Dále v odvolání cizinec v obecné rovině namítá porušení § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Pokud cizinec současně nevyklíčí, v jakých konkrétních okolnostech projednávané věci spatřuje porušení toho kterého zákonného ustanovení, jakým postupem, úvahou, hodnocením či závěrem se měl správní orgán I. stupně vůči němu dopustit nezákonnosti, nemůže očekávat, že s takovou odvolací námitkou uspěje. Cizinec navíc cituje ustanovení základních zásad správního řízení, k jejichž porušení obvykle dochází ve spojení s konkrétní vadou řízení, kterou je povinen označit.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
20. Podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

21. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
22. Podle § 2 bodu 8. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje ČR Gruzii za bezpečnou zemi původu.
23. K námitce, že žalovaný neověřil, zda žalobce nemá i nadále legální pobyt na území Slovenské republiky, soud konstatuje, že tato skutečnost byla správními orgány ověřena (viz mailová korespondence ze dne 4. 10. 2024), žalobce o prodloužení pobytu nepožádal, skončil mu ke dni 28. 10. 2023.
24. K námitce, že uložené správní vyhoštění na dobu tří let je zjevně na nepřiměřeně dlouhé, soud konstatuje, že délku zákazu pobytu je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
25. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že byla zohledněna spolupráce žalobce se správními orgány. Naopak v neprospěch cizince správní orgány zohlednily délku nelegálního pobytu v ČR, předchozí nelegální pobyt v EU, vědomost o neoprávněném pobytu. Lze dodat, že předchozí správní vyhoštění s délkou zákazu pobytu dva roky žalobce zjevně od dalšího vědomého neoprávněného pobytu neodradilo. Když se mu nepodařilo vstoupit na území Evropské unie dne 2. 9. 2023, tak odletěl do Turecka a přicestoval přes Polsko a Slovensko. Následně přiletěl do ČR dne 3. 9. 2024 za účelem návštěvy známých a legalizace pobytu. Žádné kroky k legalizaci pobytu žalobce však neučinil, byl až dne 4. 10. 2024 kontrolován hlídkou policie ČR. Žalobce neměl také sjednané zdravotní pojištění, uváděl, že zde nepracoval, žádné vazby tu nemá. Na základě těchto okolností lze shledat délku zákazu pobytu jako adekvátní.
26. Pokud jde o žalobní námitku stran rychlosti správního řízení, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že se správní orgány v průběhu řízení nedopustily žádného pochybení a nelze jim vytýkat, že v řízení postupovaly v souladu se zásadou rychlosti, hospodárnosti a bez zbytečných průtahů. Skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, veškeré zjištěné skutečnosti jsou

doloženy obsahem správního spisu, žalobci bylo umožněno uplatnění veškerých práv, která mu právní řád přiznává, rozhodnutí je dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Sám žalobce navíc ani v žalobě nespecifikoval, jakého konkrétního pochybení se měl dle jeho názoru dopustit správní orgán I. stupně, když k zahájení správního řízení i k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění došlo téhož dne, ani jaký konkrétní negativní dopad má dle jeho názoru tato skutečnost na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že v řízení o správním vyhoštění cizinců správní orgány běžně vydávají rozhodnutí v krátkém časovém horizontu po zahájení takového řízení. Ani této námitce tak soud nepřisvědčil.

27. Žalobce konečně nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Gruzie.
28. K tomu soud připomíná, že podle § 2 bodu 8. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje ČR Gruzii za bezpečnou zemi původu, a to s účinností od 1. 10. 2023, kdy byla vyhláška č. 328/2015 Sb. změněna vyhláškou č. 289/2023 Sb. a došlo k vypuštění územní výjimky Abcházie a Jižní Osetie. Dne 4. 10. 2024, resp. 10. 12. 2024, tedy již byla účinná vyhláška č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 289/2023 Sb., a tak celé území Gruzie bylo v době rozhodování žalovaného považováno za bezpečnou zemi původu. Sám žalobce při svém výslechu do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Gruzie vycestovat a vycestuje dobrovolně. Žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna. Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Gruzii mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval, neodložil. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné.
29. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Lze uzavřít, že v projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce svým shora popsaným jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, a zároveň nebylo shledáno, že by uložením správního vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byly tak naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné či nepřezkoumatelné.
30. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně